

PETRA HECKMAN

Vlinders in de storm

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer**

Opmaak: Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036440042

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij EigenZinnig, Tolbert
Copyright © 2017 Petra Heckman**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

Proloog

Met een verbeterden trek op zijn gezicht, tuurt Ronald Dijkema onophoudelijk naar het display van de loopband. Het registreert zijn hartslag, snelheid, tijd, afstand, en calorieverbruik. Zijn ogen schieten nerveus heen en weer om alle informatie goed op te nemen, terwijl zijn vinger van de ene tiptoets naar de andere glijdt, om met name zijn snelheid steeds verder op te voeren. Nog vijf minuten, en dan heeft hij zijn persoonlijk record verbroken. Weer een aantal kilometers meer gelopen, ten opzichte van de avond ervoor, in hopelijk twee seconden minder tijd. Vanaf een afstand wordt hij gadeslagen door een verbijsterde Bas Jansma.

Bas is die avond een van de trainers en hij heeft al meerdere malen geprobeerd Ronald tot kalmte te manen, maar die wilde niet luisteren. Het is vrijdagavond en doorgaans de drukste avond van de week en Bas kan niet voortdurend op hem letten. Hij heeft zijn zorgen bij Jack, de eigenaar van de sportschool gemeld. Die heeft Ronald er ook al op geattendeerd dat hij gas terug moet nemen. Tevergeefs. Ronald lijkt bezeten, doof en blind voor alles en iedereen om hem heen.

Nog drie minuten, ziet hij en voert het tempo nog een klein beetje op. Hij kan niet meer, maar hij moet. Hij moet en zal zijn eigen record verbreken. Het zweet gutst van zijn gezicht en zijn T-shirt is doorweekt.

Nog twee minuten, ziet hij en raakt geïrriteerd, omdat het er naar uitziet dat hij zijn persoonlijk record niet zal verbreken.

Nog een minuut. Weer jaagt hij zijn snelheid iets omhoog. Nog veertig seconden, nog tien seconden en dan is er niets meer.

Hij zakt in elkaar en komt naast de loopband met een doffe plof op de grond terecht. Met enkele grote passen, is Bas bij hem.

‘Bel een ambulance!’ roept hij tegen niemand in het bijzonder.

‘Hij is dood!’ roept een vrouw en ineens wordt het stil in de sportschool.

De muziek stopt en Jack komt aangesneld. ‘Ik heb de ambulance al gewaarschuwd,’ zegt hij, terwijl hij zich over de roerloze gestalte buigt. Even trekt hij een vies gezicht. Hij ruikt een enorm penetrante lucht.

‘Pak de AED en help me daarna hem op zijn rug te leggen.’ Alles gaat in een rap tempo. Jack trekt het drijfnatte t-shirt kapot en voelt ondertussen of er nog een polsslag is. Met vlugge,

maar enigszins trillende handen wordt de AED aangesloten en de reanimatie begint. Alle aanwezigen hebben zich inmiddels rond het drietal geschaard maar Bas grijpt in. Hij verzoekt iedereen rustig naar de bar te gaan om daar een drankje op kosten van de sportschool te nemen. Er mag vooral niemand weg voordat de ambulance is geweest.

Stilletjes verlaat iedereen de ruimte, maar eenmaal in de bar, komt het gesprek snel op gang.

Het zweet staat Jack inmiddels op het voorhoofd. Hij weet ook dat de reanimatie op dit moment nog niet helpt. Bas buigt zich nu ook over Ronald.

‘Ruik jij dat ook?’ vraagt hij, aan Jack. Deze knikt zwijgend.

‘Dat is niet goed,’ weet Bas en hij komt langzaam overeind. ‘Dit is echt niet goed. Ronald heeft te veel van zichzelf gevraagd. Ik heb hem nog zo gewaarschuwd,’ en even lijkt het erop alsof Bas in huilen uitbarst.

Jack reageert niet, maar gaat stug door met reanimeren.

Dan hoort Bas de ambulance aankomen. Hij haast zich naar de ingang en zet de deur alvast breed open. In een mum van tijd zijn twee

broeders binnen en hebben ze het reanimeren overgenomen. Niet lang daarna is er weer een hartslag meetbaar en de tweede ambulance die inmiddels ook is gearriveerd kan weer vertrekken.

Ronald wordt op de brancard in de ambulance geschoven en met loeiende sirenes rijdt de auto de straat uit.

Jack loopt naar de bar en verzoekt iedereen naar huis te gaan. Niemand heeft commentaar en niet lang daarna is het leeg in het gebouw. Samen met Bas staat hij voor het raam en ziet hoe de laatste sporters weggaan. De een op de fiets, de ander met de auto. Geen van beiden weet iets te zeggen.

‘Het is niet goed jongen,’ herhaalt Jack zijn opmerking van zo even. ‘Die penetrante geur is een teken dat Ronald eiwitten aan het verbranden is geweest. Dan komt er een soort ammoniaklucht vrij en dat rook ik bij hem.’

Bas knikt, maar zwijgt nog altijd. Jack mag dan wel zeggen dat hij de enige schuldige is, maar hij, Bas Jansma, hoofd trainer, voelt zich minstens zo schuldig.

‘Ga maar naar huis, jongen,’ zegt Jack. ‘Ik zal zijn vrouw op de hoogte moeten stellen.’ Er ontsnapt hem een diepe zucht. Even omhelzen

de twee mannen elkaar. Ze kunnen wel huilen, maar doen het niet.

Als Bas weg is, zit Jack met zijn hoofd in zijn handen gesteund in zijn kantoortje. Koortsachtig vraagt hij zich af wat hij zal doen. Bellen of langs gaan bij Ronalds vrouw. Hij kent haar helemaal niet. Na nog even aarzelen grijpt hij de telefoon. Bedenkt dan dat hij het telefoonnummer niet weet. Hij zoekt het op in de computer en belt nu echt.

Tanja schrikt van de telefoon. Het boek dat ze leest, heeft haar helemaal in beslag genomen. Langzaam komt ze overeind en neemt de telefoon op.

‘Met Tanja,’ zegt ze opgewekt.

‘Goedenavond mevrouw,’ klinkt Jacks stem aan de andere kant van de lijn. ‘U spreekt met Jack Greeve. Ik ben de eigenaar van de sport-school waar uw man altijd sport.’

Er valt even een stilte. Tanja wacht af, maar ze vermoedt onheil. ‘Is er iets met mijn man?’ vraagt ze aarzelend.

Opnieuw blijft het even stil.

‘Ja mevrouw, u moet niet schrikken, hoor, maar uw man is vanavond onwel geworden tij-

dens het sporten en per ambulance naar het ziekenhuis gebracht.'

'Wat heeft hij? Is hij...?' ze durft de vraag niet af te maken.

'Uw man is er vermoedelijk ernstig aan toe, mevrouw. Zijn hart, begrijpt u?'

'Ik moet naar hem toe,' zegt Tanja, terwijl ze als versteend blijft zitten.

'Ik wens u heel veel sterkte, mevrouw en als ik iets voor u kan doen, hoeft u het maar te zeggen.' Jack schraapt nerveus zijn keel. Hij wil een einde maken aan dit gesprek. Het valt hem zwaar.

'Dank u,' mompelt Tanja nog snel en verbreekt de verbinding.

Even weet ze niet wat ze moet doen. Een golf van paniek overvalt haar. Ze moet naar Ronald toe. Ziekenhuis, autosleutels, het duizelt haar.

Ze vist haar tas onder de salontafel vandaan en kijkt of alles erin zit. Ze mist haar huissleutels. Helemaal door het dulle trekt ze alles overhoop. Laatjes, de lectuurmand onder de salontafel, de kussentjes van de bank en ze vindt ze tenslotte op de grond, in de buurt van waar ze gezeten heeft. Ze snelt naar de hal en trekt haar jas aan. Met een klap valt de voordeur ach-

ter haar dicht. De buren zijn wel gewend dat Tanja altijd luidruchtig de straat uitrijdt, maar ditmaal lijkt het wel of ze vliegt.

Eenmaal bij het ziekenhuis aangekomen, parkeert ze heel slordig haar auto en holt naar de ingang. Het is een draaideur, waarvan haar nu pas opvalt hoe langzaam dat ding draait. Ze wil sneller en botst daardoor een paar keer tegen het glas. Eindelijk is ze binnen en bij de receptie legt ze hortend en stotend uit voor wie ze komt. De baliemedewerker merkt haar paniek op en belt voor hulp. Er komt vrijwel direct iemand aan die haar bij de arm meeneemt.

Totaal over haar toeren jammert ze dat haar man Ronald heet, een hartaanval heeft gekregen, of erger en nu vast en zeker al dood is. Het is stil in het ziekenhuis. Logisch, het is al half tien. Tanja hoort haar eigen gejammer, haar eigen voetstappen en die van de vrouw naast haar. Ze staakt het jammeren en probeert haar paniek enigszins onder controle te krijgen en moed te verzamelen om de confrontatie met Ronald aan te gaan.

1

Doodmoe kijkt Tanja Dijkema de laatste gasten na die de aula van het uitvaartcentrum verlaten. Ze kan het nog steeds niet bevatten dat er zo plotseling een einde is gekomen aan het leven van haar man, Ronald.

Ze is nu nog alleen met haar ouders, zussen, schoonouders, en zwager. De twee families zitten niet bij elkaar. Het contact is nooit heel warm geweest en zelfs Ronalds overlijden heeft daar geen verandering in gebracht.

‘Ik wil naar huis, pap,’ zegt Tanja en haar vader knikt begrijpend.

‘Kom, we gaan,’ zegt hij in het algemeen en hij staat meteen op.

Tanja volgt zijn voorbeeld, net zo als de anderen. Ze loopt naar haar schoonfamilie toe om hen even gedag te zeggen.

‘Sterkte allemaal, hoor,’ zegt ze. ‘Ik ben moe en ga naar huis, maar kom gerust eens langs.’

Er wordt niet gereageerd op haar woorden. Snel draait ze zich om en loopt naar de uitgang.

In de auto op weg naar huis wordt er ook niet veel meer gezegd. Tanja zit met gesloten ogen op de achterbank, haar zussen ernaast gepropt, haar vader en moeder voorin. De onverwachte